Падали тихі сніжинки на чорну, спустошену землю,
Рік нещасливий ішов безвісти, на вигнання,
Ми неквапливо пили вино молоде, золотисте,
Добре горіла сосна, тішачи тіло теплом.

Ми говорили про вічність, цитуючи давніх поетів,
Слухали вражено нас речі знайомі, прості,
І уявляли й собі небесне засніжене Царство,
І шкодували, що там місця для них не було.

Любі і віддані речі! Ми раптом відчули цю ту́гу,
Цю невимовну печаль бідних, малих служників, —
Лампи, що світло несла крізь ночі безмежні, безсонні,
Посуду, що пригощав скромною стравою нас.

Гірко дивилися книги, яких ми не зможем забрати,
І на гітарі струна тріснула саме в цю мить.
Глянули ми за вікно — там темінь буяла нестерпна;
Речі вже знали про рай — і залишалися тут.